

Vánoční návštěva

Linda se podívala na hodinky. Vlak měl už půl hodiny zpoždění! Kdyby to věděla, tak by nevstávala tak brzo. Vyspala by se. A dala by si pořádnou snídani. Třeba vajíčka se slaninou.

Z úvah ji vytrhlo zapískání vlaku. Konečně! Modrá mašina si to hučela na nádraží a ze dveří se vyhrnul dav lidí a Linda se v něm okamžitě ztratila. Prodírala se jím zpět k vlaku, natahovala krk a snažila se přehlédnout přes hlavy lidí. Proč jenom musela být tak malá! Ale pak zahlédla známou hřívu tmavých vlasů. To bude ona.

„Izabel!“ volala Linda a vyskakovala do vzduchu. Dav mezitím prořídil. Tmavovláška se otočila za hlasem a nadšeně na Lindu zamávala. Staré přítelkyně si padly do náručí. Po chvíli se Izabel odtáhla.

„Já jsem tak ráda, že tě vidím. Vypadáš skvěle! Musíš mi ukázat všechno, co se změnilo. Vidím, že to první je nádraží. Přestavěli ho, ne?“ zeptala se Izabel a zvědavě si prohlížela moderní modrošedou budovu se zaoblenou střechou. Měla za sebou dlouhou cestu ze Spojených států do Prahy a pak z Prahy vlakem do Brna. Ale stejně se necítila unavená. Těšila se, že si Vánoce v rodném městě se svou nejlepší kamarádkou pořádně užije.

„Ty jsi v Brně byla naposledy před devíti lety, na jaře 2019, že? Ano, nádraží přestavěli. A o kus ho posunuli, takže je i větší. Myslím, že se jim hodně povedlo,“ odpověděla Linda a vedla Izabel kolem vlaku k podchodu. Vedle laviček stály květináče s momentálně odkvetlými muškáty Izabel za sebou táhla kufr a překvapeně se rozhlížela. Budova vypadala trochu jak ze sci-fi filmu, ale rozhodně to nebylo na škodu. Bylo tady mnohem víc zeleně. Sem tam na nástupištích dokonce rostly stromy.

V podchodu na černém stropě zářila malá světla. Připomínalo to hvězdnou oblohu. Proudili kolem nich lidé různými směry. V koutech měli své stánky prodavači a celý prostor voněl po pražených mandlích. Za chvíli vystoupaly po schodech. Objevili se v prostorné hale. V rozích se nacházely různé obchůdky a kavárničky, naproti východu stály lavičky a odpočívadla a u nich zase květináče. Skrz částečně prosklenou střechu dovnitř pronikaly ranní paprsky. Strop byl vyztužen dřevěnými a kovovými trámy. Na stěnách visela prozatím zhaslá světla.

Linda se zastavila a pozorovala Izabel, jak se užasle otáčí kolem dokola. Usmála se. Byla ráda, že se jí nádraží líbí.

„Izo, nerada ruším tvoje obdivování, ale chtěla bych ještě před obědem zajít na trhy takže bychom sebou měly hodit,“ zaklepala Linda Izabel na rameno. Ta se omluvně usmála a vyrazila za Lindou k východu na parkoviště.

Na tom se nedalo nic moc obdivovat. Šlo o docela obyčejné parkoviště. Bylo betonové a mezi stánkami rostly stromy. Zamířili k menší modré škodovce. Už z dálky na ně mával mladý muž s vlasy na ježka, v kterém Izabel poznala Lindina bratra Lukáše. Přivítal se s ní a naložil jim kufry. Slíbil, že připraví oběd a zase odjel.

„A my půjdeme pěšky. Na Svobodák to není až tak daleko. Aspoň se projdeme,“ prohlásila Linda a vyrazila s Izabel za zády směrem do města. Pohlédla k obloze. Stáhly se mraky a na ruku jí dopadla vločka. Začalo sněžit! Třeba budou konečně Vánoce na sněhu.

„Počkej, mám pár otázek,“ dohnala Lindu Izabel, „Takže: Co se tady změnilo? Nebo co v Brně nebylo a teď to tady je? Víím, že postavili atletickou halu. Díky tomu už můžete přes zimu trénovat. Z toho jsi byla hodně nadšená. Ale co dalšího?“

„Tak dobře. Co se změnilo. Auta nesmí do centra. Sice se to nesmělo už předtím, ale teď se zóna zákazu zvětšila až na velký městský okruh, který uzavřeli a povolili vjezd k nádraží a velkým nákupním centrům, jako je Královo Pole ale pouze jednou určenou cestou ke každému nákupáku. Jinak dovnitř zóny můžou jen lidé, kteří tam bydlí, hasiči, sanitka, policie, popeláři, zásobování ...

Dále třeba nechali obrůst zastávky břechťanem. Kolem sloupků jsou vykopané díry, vysypané hlínou a obehnané plotkem z kovu nebo dřeva, aby se břechťan příliš nerozrůstal. Plazí se po stříšce, a díky tomu vypadá zastávka mnohem lépe, stíní a zlepšuje ovzduší. Koneckonců si ji můžeš prohlédnout, zrovna kolem jedné jdeme,“ ukázala Linda na i v zimě zelenou zastávku, „Starat se o údržbu břechťanu je oblíbená brigáda, někteří lidé pracují i zadarmo. Vždyť je to pro dobrou věc. Tahle změna se mi líbí asi nejvíc.“

Izabel pokývala hlavou. Nápad s porostlými zastávkami se jí také zamlouval. Rozhovor trochu uvázl. A tak pokračovaly v kamarádkém tichu. Lidí kolem nich přibývalo, jelikož se blížili k náměstí. Pak se k ní Linda otočila.

„Abych ti jenom navykládala, jak se Brno změnilo, tak ti řeknu, co zůstalo a co bych já osobně neměnila. Třeba přehrada. Ta je podle mě dobrá taková, jaká je. Nebo systém MHD. Ten máme dobře propracovaný, noční rozjezdy i aplikace, kde si můžeš zjistit kdy a odkud ti co jede, jak dlouho to potrvá a kolikrát máš přesedat. A díky zákazu aut za velký městský okruh už nemívají skoro nikdy zpoždění. Oslavy 160ti let od založení se zase ponesou ve velkém stylu, jako před deseti lety. Dále se mi samozřejmě líbí série závodů BBP – Brněnský Běžecský Pohár. A nakonec vánoční trhy,“ prohlásila Linda, když vešly na Svobodák. Náměstím se nese vůně trdelníku, šum davu se mísí se zpěvem sboru na pódiu a ve středu se tyčí vánoční stromeček. Lidé se tlačí u stánků a maminky s dětmi čekají dlouhou frontu před zvonem, který plní přání. Začínají prázdniny a trhy jsou ideálním místem pro výběr dárku. A k tomu sněží. Tyto Vánoce budou jedny z nejkrásnějších, jaké Linda kdy zažila. A má je celé před sebou. A proto si holá užít každou minutu.

Se spokojeným úsměvem popadla Izabel za ruku a vklouzly spolu do davu.